

”Vad är det som gör så ont? Vad är det som svider, skaver, bränner så? Vad är det som gör så ont?”

Jag sjunker ner, min rygg glider tungt längs med väggen. Med slutna ögon greppar jag krampaktigt tag om tröjan, som om smärtan skulle försvinna bara för att jag kramar den mörkgrå t-shirten.

”AAAAAAAAAAAAAAH! Det smärtar så! Vad, vad, snälla! Vaaad är det som gör sååå fruktansvärt ont!?”

Jag gråter.

”Insikten”

Mitt inre skriker, ett rent hjärteskärande skri från den plats som en gång log när jag tänkte på dig. Jag når golvet, tung... så tung. Min kropp väger tusen livstider.

”Insikten? VA? Vadå? AAAAH! DET GÖR SÅ ONT! Jag ber, få det att sluta, snälla, snäälla. Få det att försvinna!”

”... hör inte jag av mig, gör inte han det heller”

Mitt huvud vilar dräpt mot mina knän, jag skakar. Jag vill inte, orkar inte mer. Mitt hjärta likt ett blödande sår, en sfär av skärseld som står inför ett slutgiltigt nederlag. Giljotinen väntar hungrigt och jag blottar min hals, mitt hjärta. Likt dödligt stål, rent och kallt sveper det genom mig och jag kan inget annat än att svälja mitt eget öde. Liemannen, min bödel - Insikt.

”Är det slut?”

”Nej, det är inte slut min älskade vän”

Jag öppnar ögonen och stirrar ihåligt ut i tomma intet, min lägenhet.

”Det finns inget slut, eftersom det heller aldrig fanns en början”

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Baystream med Poeter.se id #29457 innehar upphovsrätten